

Sygn. akt III CSKP 21/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa L. sp. z o.o. w K.

przeciwko I. sp. z o.o. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 stycznia 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 marca 2017 r. w ten sposób, że oddalił żądanie powoda

„L.” sp. z o.o. w K. zasądzenia od pozwanego „I.” sp. z o.o. w K. kwoty 184500 zł tytułem reszty należności wynikającej z ugody stron z dnia 22 lutego 2016 r.

Sąd przyjął, że powód bezpłatnie używał oprogramowanie pozwanemu, a zatem, że zobowiązanie do zapłaty, którego miałyby dotyczyć ugoda nie istnieje; ugoda zaś dotycząca zobowiązania nieistniejącego jest nieważna z mocy art. 58 § 1 i § 2 k.c. Ponadto, że nie weszła w życie.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego - oparta na podstawie pierwszej z art. 398³ k.p.c. - zawiera zarzut naruszenia art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 353¹ k.c. w zw. z art. 917 k.c., art. 17, 41 pkt. 2, 66 pkt. 1, 79 pkt. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. 2019, poz. 1231), art. 710 k.c. w zw. art. 45 k.c. lub art. 6 ust. 8 w zw. z art. 41 w zw. z art. 50 pkt 2 oraz w zw. z art. 65-67 prawa autorskiego, a ponadto art. 17 w zw. z art. 1 pkt 4, 41, 66 pkt.1 79 pkt.1 prawa autorskiego, i zmierza do uchylenia tego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istota zarzutów skargi kasacyjnej sprowadza się do kwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego, że porozumienie stron z dnia 22 lutego 2016 r. jest nieważne, jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, gdyż ugoda odnosiła się do bezumownego korzystania przez pozwanego z oprogramowania skarżącego, podczas, gdy strony wiązała stosunek użyczenia tego oprogramowania. Inaczej mówiąc, do błędnego przyjęcia, że nie istniało po stronie powoda roszczenie o zapłatę wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z oprogramowania skarżącego, a w rezultacie do naruszenia także przepisów prawa autorskiego.

Istota ugody polega na tym, że każda ze stron rezygnuje z powoływania się na korzystniejszy dla siebie, możliwie prawdziwy stan rzeczy. Wobec braku ograniczenia w art. 917 k.c. zakresu, w jakim stosunek sporny może być objęty ugoda, przyjąć należy, że ugoda może dotyczyć sporu także w przedmiocie istnienia stosunku prawnego.

Wprawdzie ugoda zasadniczo kształtuje i zmienia stosunek istniejący i w zasadzie nie tworzy nowego stosunku prawnego, jednakże w takim zakresie,

w jakim usuwa ona spór lub niepewność, co do istnienia stosunku prawnego - wątpliwego, przynajmniej dla jednej strony, ma charakter prawotwórczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1974 r., III CRN 110/74 OSPiKA 1975, poz. 98 oraz z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 446/14, niepubl.).

Skoro więc pozwany, mający wątpliwość co do istnienia po jego stronie obowiązku zapłaty skarżącemu wynagrodzenia z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych do eksploatowanego oprogramowania komputerowego, zawarł następnie ugodę, to, wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego, mocą niej samej łączył strony następnie stosunek prawny ustalony treścią ugody, zobowiązujący pozwanego do uiszczenia tego wynagrodzenia w ramach przyjętego porozumienia.

Ponadto, rację ma skarżący, że Sąd Apelacyjny z naruszeniem art. 65 § 1 i 2 k.c. błędnie przyjął, iż uгода stron z dnia 22 lutego 2016 r. nie weszła w życie, jako że nie ziścił się określony w niej warunek zawieszający, tj. uiszczenie przez pozwanego całej umówionej kwoty odszkodowania. Wykładnia bowiem tej ugody w oparciu o dyrektywy z art. 65 § 1 i 2 k.c. nie pozwala na przyjęcie, że sformułowane jasno i prosto jej postanowienia zawierają takie zastrzeżenie. Uгода ta, zgodnie z istotą ugody, określa roszczenie powoda ze stosunku prawnego wiążącego strony, wynikającego z korzystania bezumownie przez pozwanego z oprogramowania, którego twórcą był powód oraz wskazuje sposób uregulowania wzajemnych stosunków na przyszłość.

Niezależnie od powyższego niepodobna zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że strony wiązała umowa użyczenia przedmiotowego oprogramowania i nie istniało zobowiązanie do zapłaty, którego dotyczyła uгода.

Skoro zatem Sąd Apelacyjny oparł zaskarżony wyrok na odmiennych założeniach prawnych, to wyrok ten nie mógł się ostać.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w wyroku.